

မြို့စာပေ

NOBEL-MYANMAR
LITERARY FESTIVAL
(Literature for Children) 2016

မောင်ခေတ်ထွန်း

ဟာကြူဃီ

၏
အံ့မခန်းဖွယ်စွန့်စားခန်းများ နှင့် အခြားပုံပြင်များ

ବୋମ୍ବ ଫିରେ:

တောဝက်ကြီးနှင့် မြေခွေး

တစ်ခါက တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ တောဝက်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ရှိနေလေတယ်။ တောဝက်ရိုင်းကြီးဟာ ခွန်အားဗလကောင်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းလောက်တဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာ ရှိတယ်။ သူ့မှာ ကြီးမားပြီး ထက်ရှုတဲ့ အစွယ်ရှိပြီး သူဟာ သူ့အစွယ်ကို လက်နက်သဖွယ် အသုံးပြုတယ်။ တစ်နေ့မှာ တောဝက်ကြီးဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ပင်စည်နဲ့သူ့အစွယ်ကို ပွတ်တိုက်ပြီး ချွန်ထက်နေအောင် သွေးနေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့အနားကို မြေခွေးတစ်ကောင် ဖြတ်သွားတယ်။ မြေခွေးက တောဝက်ကြီး အစွယ်သွေးနေတာကိုမြင်တော့ အနီးအနားမှာ အန္တရာယ်ရှိမလားဆိုပြီး ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့် မိလိုက်တယ်။ ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့လို့ တောဝက်ကြီးဟာ ရန်သူမရှိဘဲ သူ့အရွယ်ကို သွေးနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်သွားတယ်။

ဒါနဲ့ မြေခွေးဟာ အံ့သြမှုများစွာနဲ့ တောဝက်ကြီးဆီ သွားပြီးမေးလိုက်တယ်။

“အဆွေ... တောဝက်ကြီး၊ ကျွန်ုပ် သိချင်တာရှိလို့ပါ။ အနီးအနားမှာ မုဆိုးလည်းမရှိ၊ အခြားအန္တရာယ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ တောဝက်ကြီးက ဘာလို့ အစွယ်တွေ သွေးနေတာလဲ။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် အချိန်တွေကုန်၊ ပင်ပန်းမှုတွေ ဖြစ်မနေဘူးလား။”

အဲဒီ အခါ တောဝက်ကြီးက...

“အဆွေ ထင်ထားတာ မှားနေပြီ။ မီးမလောင်ခင်ကတည်းက
မီးငြိမ်းသတ်ဖို့ ရေတွင်းအဆင်သင့် ရှိနေပါမယ်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ
နေရာတိုင်းမှာ၊ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ အန္တရာယ်တွေ ပြွမ်းနေတဲ့တောထဲမှာ နေထိုင်ရတဲ့
သတ္တဝါတွေပါ။ ဘယ်အချိန်မှာ ရန်သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး ကျွန်ုပ်
အစွယ်နဲ့ရန်သူကို ဘယ်အချိန် တိုက်ခိုက်ရမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။
အန္တရာယ်ဟာ အချိန်အခါမရွေး ကျရောက်နိုင်တာမို့ ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ထားမှ
တန်ရာကျပါမယ်။ အခု ကျွန်ုပ်ရဲ့အစွယ်ကို မသွေးထားရင် အရေးကြီးကြိုလာခဲ့ရင်
အချိန်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်အစွယ်ကို ကြိုတင်သွေးထားတာဟာ အမှန်ကန်ဆုံးပါပဲ”
လို့ ပြောကြားလိုက်လေတယ်။

မြေခွေးဟာ တောဝက်ကြီးရဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုကို
အထင်ကြီးလေးစားသွားလေ တယ်။ မြေခွေးဟာ တောဝက်ကြီးကို
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတယ်။

[Angels' Moral Stories စာအုပ်မှ The Wild Boar and The Fox.]

*

အကြောက် သမီး

မိန်းမ

အကြင်နာမဲ့သော မုဆိုး

တစ်ခါက မုဆိုးကြီးတစ်ဦးမှာ ခွေးတစ်ကောင် ရှိလေတယ်။ အဲဒီ ခွေးဟာ သခင်အပေါ်သစ္စာ ရှိပြီး သခင်ရဲ့အလုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ အိမ်မှာရှိနေစဉ်မှာ သခင်ရဲ့ ဥစ္စာစည်းစိမ်တွေကို နေ့ရော၊ညရော စောင့်ရှောက်ပေးလေတယ်။ သူ့သခင် မုဆိုးကြီးနဲ့အတူ တောထဲသို့ အမဲလိုက်ထွက်ရင်လည်း သူ့သခင်ကို သားရဲတိရိစ္ဆာန်အန္တရာယ်မှ ကယ်တင်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သူ့အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ သူ့သခင်ရဲ့ အသက်ကို စွန့်စားကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်။

နှစ်များစွာကြာလာတဲ့အခါမှာတော့ ခွေးဟာ အိုမင်းလာပြီး အားအင်ချည့်နဲ့လာလို့ အိမ်မှာပဲ နားနေချင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သခင် မုဆိုးကြီးက ခွေးကို နားလည်မှု လွဲမှားစွာနဲ့ ခွေးဟာ ပျင်းရိနေတာမို့ အိမ်ကပ်ချင်နေတယ်ဆိုပြီး ကောင်းစွာ မကျွေးမွေးဘဲ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုလေတယ်။

တစ်နေ့မှာ မုဆိုးဟာ တောထဲသို့အမဲလိုက်ထွက်သွားတယ်။ ခွေးကလည်း အားအင်ချည့်နဲ့ နေပေမယ့် ခါတိုင်းအတိုင်း သူ့သခင်နောက်ကို လိုက်ပါသွားလေတယ်။ မုဆိုးဟာ တောထဲမှာ တောဝက်တစ်ကောင်တွေ့လို့ သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူက သူ့ခွေးကို ချုံပုတ်ထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ တောဝက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်ဖို့ပြောတယ်။ ခွေးက တောဝက်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဟောင်နေပေမဲ့ တောဝက်က အားခွန်ဗလတောင့်တင်းတာကြောင့် ခြောက်လှန့်လို့မရဖြစ်နေတယ်။ ခွေးက တောဝက်ရှိနေတဲ့ ချုံပုတ်ထဲဝင်ဖို့

ကြိုးစားပေမဲ့ တောဝက်က ခွေးကို သူ့အစွယ်နဲ့ တစ်ရှိန်ထိုးတိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် ခွေးဟာ ဒဏ်ရာရရှိသွားတယ်။

ခွေးဟာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်တာကြောင့် မြေပေါ်လဲကျကာ နာကျင်မှုကို မခံနိုင်လို့ အော်ဟစ်နေလေတယ်။ ဒဏ်ရာက သွေးတွေလည်း စီးကျနေလေတယ်။ သူ့သခင် မုဆိုးကြီးက တောဝက်ကို သူ့ရှေ့က ချုံပုတ်ထဲက ထွက်လာအောင် မလုပ်နိုင်လို့ ခွေးကို ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ခွေးဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်တာကို သနားရမယ့်အစား ခွေးကို သူ့ဖိနပ်နဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကန်ကျောက်ကာ အိမ်သို့တစ်ကိုယ်တည်းထွက်ခွာလာခဲ့လေတယ်။ သနားစရာ ခွေးကလေးဟာ ခြေထောက်ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့ နာကျင်လို့ ညည်းတွားကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ကြမ်းပြင်မှာ လဲလျောင်းနေလေတယ်။ သူ့သခင်မုဆိုးကြီးက အစားအစာဆိုလို့ ဝေလာဝေး၊ ရေလေးတောင် မပေးဘူးတဲ့။

တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာတော့ ခွေးကလေးရဲ့ဒဏ်ရာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားတယ်။ ခွေးကလေးဟာ ကြင်နာသနားညှာတာမှုမရှိတဲ့ သူ့သခင်ကို ကလဲ့စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဘယ်လိုကလဲ့စားချေရမယ် ဆိုတာ အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလေတယ်။ မကြာမီ သူ ကလဲ့စားချေရမယ့် အချိန်ဟာ ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့တယ်။ တိမ်မည်းတွေ ညိုမည်းနေတဲ့ ညတစ်ညမှာ သူ့သခင်ဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ သူခိုးနှစ်ယောက်ဟာ အိမ်တံခါးကိုဖျက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေတယ်။ အခုအခါမှတော့ ခွေးကဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီးနေတယ်။ သူ့သခင်ကို သတိပေးနေကျဟောင်သံတောင် မပေးဘူးတဲ့။

မနက်မိုးလင်းလာတဲ့အခါ အိမ်ထဲမှာ မုဆိုးကြီးရဲ့ တန်ဖိုးရှိပစ္စည်းတွေ မရှိတော့တာကို မုဆိုးကြီး သိရှိသွားတယ်။ ဒီလိုပဲ သူ အကြင်နာမဲ့ခဲ့တဲ့ ခွေးကလေးဟာလည်း အိမ်ထဲမှာ မရှိတော့ဘဲ သခင်ကိုပစ်ကာ အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။

[Angels' Moral Stories စာအုပ်မှ The Master and his dog.]

*

ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ

ငွေချေးသူနှင့် သူပိုက်ဆံအိတ်

တစ်ခါက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ “ဒန်ပက်ရေ” ဆိုတဲ့ ငွေချေးငှားသူတစ်ဦး နေထိုင်နေလေတယ်။ သူဟာ လောဘကြီးမားပြီး ရိုးသားမှုလည်း လုံးဝမရှိဘူးတဲ့။ ငွေချေးတဲ့အခါမှာ လည်း အတိုးနှုန်းက သိပ်မြင့်မားတယ်တဲ့။ တစ်နေ့မှာတော့ ငွေအသပြာ (၁၀) ပြားထည့်ထားတဲ့ သူငွေအိတ် ပျောက်ဆုံးသွားလို့ သူငွေအိတ်ကို တွေ့လို့ ပြန်ပေးနိုင်တဲ့သူကို ဆုအဖြစ် ငွေတစ်ပြား ဆုရမယ်လို့ ကြေညာလေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ “ဂနီချီလေး” ဆိုတဲ့ လူဟာ သူဌေးကြီးရဲ့ ငွေအိတ်ကို လမ်းပေါ်မှ ကောက်ရထားတယ်။ သူဟာ အလွန်ဆင်းရဲသူ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ .. ရိုးသားပြီး အလုပ်ကြိုးစားသူ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ချက်ချင်းဆိုသလို ငွေအိတ်ကို သူဌေးကြီး “ဒန်ပက်ရေ” ဆီ ပြန်လာပေးတယ်။

သူဌေးကြီးလည်း သူငွေအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ငွေတွေကို ရေတွက်ကြည့်ပြီး

....

“ဂနီချီလေး .. မင်းဟာ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့သူပဲ။ မင်းဟာ မင်းရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဆုငွေကိုယူပြီး သွားပါပကောလား။ ငါ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေအသပြာ (၁၁) ပြားထည့်ထားတာ အခု (၁၀)ပြားသာ ရှိတော့တယ်” လို့ ဆုငွေမပေးချင်တာနဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြောဆိုလေတယ်။

သူဌေးကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတဲ့အခါ ဆင်းရဲသား ဂနီချီလေးဟာ အတော်ပဲ ဒေါသဖြစ်မိသွားတယ်။ ဂနီချီလေးက ...

“သူဌေးကြီး ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့ ငွေတွေကို ထိတောင်မထိခဲ့ပါဘူး” လို့ ပြောလေတယ်။

သူဌေးကြီး “ဒန်ပက်ရေ”က ...

“ငါ မင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ။ ငါ မင်းကို ဆုချမယ့် ငွေတစ်ပြားကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက မင်းထုတ်ယူပြီးပြီဆိုတာကို ပြောတာလေ”

လို့ ထပ်ပြောပြလေတယ်။

“အို ... ဘုရားရေ၊ ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ရွာသူကြီးဆီ သွားရောက်ပြီး သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူကြမယ်လေ”

လို့ သူဆင်းရဲက ပြောဆိုလေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ ရွာသူကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေတယ်။
ရွာသူကြီးဟာ အသက်အရွယ် အိုမင်းနေပေမဲ့ ပညာရှိကြီးဖြစ်တယ်။
တစ်ရွာလုံးကလည်း သူ့ရဲ့တရားသဖြင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးတာကို နာယူကြတယ်။
မတရားမှုကို ရွံ့ရှာမုန်းတီးနေတဲ့ ရွာသူကြီးဟာ ငွေချေးငှားသူ သူဌေးကြီးရဲ့
မတရားလောဘတက်နေမှုကို သိရှိထားသူဖြစ်တယ်။ ဆင်းရဲသားအပေါ်
ညစ်ပတ်လိမ်လည်နေမှန်း ရိပ်မိသိရှိထားတယ်။ သူကြီးမင်းက နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
ပြောကြားချက်ကို အသေအချာနားထောင်ပြီး ခေတ္တစောင့်ကာ သူဌေးကြီး
“ဒန်ပက်ရေ” ဘက်လှည့်၍ ...

“ဒီမှာ သူဌေးကြီး၊ သင့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေအသပြား(၁၁) ပြား
ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား” လို့ မေးလိုက်လေတယ်။

ငွေချေးငှားသူ သူဌေးကြီးလည်း ...

“မှန်ပါတယ် ... သူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော်မျိုး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ

ငွေအသပြာ (၁၁)ပြား သေသေချာချာ ထည့်ထားတာ အမှန်အကန်ပါ” လို့ ပြောဆိုလေတယ်။

အဲဒီ ခါ သူကြီးမင်းက ...

“ကဲ .. ဒါဖြင့် ဒီပိုက်ဆံအိတ်ဟာ ငွေအသပြာ (၁၀)ပြားသာ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်မို့ သင့်အိတ်မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ဆိုကာ ငွေအိတ်ကို ဆင်းရဲသား “ဂနီချီလေ” လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်လေတော့တယ်။

(Angels’ Moral Stories စာအုပ်မှ The money-lender and his purse.)

*

ଦ୍ରବ୍ୟାବଳୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା

စဉ်းစားချင့်ချိန်မှုမရှိတဲ့ မြေခွေး

တစ်ခါက တောအုပ်ရဲ့အစွန်မှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ စားကျက်ကြီးရှိလေတယ်။ တောအုပ်ရဲ့အနီးအနားမှ နွားကျောင်းသားတွေဟာ အဲဒီ စားကျက်မှာ သူတို့ရဲ့နွားတွေ၊ နွားကလေးတွေကို စားကျက်မြေဆီခေါ်လာပြီး နွားကျောင်းကြတယ်။ သူတို့နွားတွေ၊ မြက်တွေ စားနေတုန်းမှာ နွားကျောင်းသားတွေဟာ ပလွေတွေမှုတ်၊ စောင်းတွေတီးခတ်ပြီး သီချင်းတွေ ဆိုကြတယ်။ ဆော့ကစားကြတယ်။

စားကျက်မြေရဲ့အဆုံးမှာ ကြီးမားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်။ အဲဒီ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ပင်စည်မှာ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးရှိတယ်။ နွားကျောင်းသားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ထမင်းထုပ်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေကို အဲဒီ သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲမှာ ထည့်သိမ်းထား ကြတယ်။ နေမွန်းတည့်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ဟာ သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းထုပ်တွေကိုယူပြီး ပျော်ရွှင်စွာအတူတကွ စားသုံးကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ နွားကျောင်းသားတွေဟာ တူတူပုန်းတမ်း ကစားနေကြတုန်းမှာ သစ်ပင်ကြီးရဲ့နားကို မြေခွေးတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာလေတယ်။ သူဟာ ဟင်းနံ့ရလို့ သစ်ပင်ကြီးဆီ ချဉ်းကပ်လာတယ်။ မြေခွေးဟာ ဆာင်လောင်မွတ်သပ်နေလို့ သူ့ဗိုက်ဟာ ပိန်လို့နေတယ်။ ဒါကြောင့် မြေခွေးဟာ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ သစ်ခေါင်းထဲဝင်ပြီး နွားကျောင်းသားတွေရဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ အားလုံးကို အားရပါးရ စားပစ်လိုက်လေတယ်။

မကြာမီ အစားတွေ အားရပါးရ တစ်ဝတစ်ပြ စားလိုက်လို့
သူ့ဗိုက်ကြီးက ဗုံကြီးလို ဖောင်းကားလာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲကို
ဝင်လာတုန်းက ဗိုက်ပိန်ပိန်လေးမို့ အလွယ်တကူ ဝင်လို့ရပေမယ့် အခုလို အစားတွေ
တစ်ဝတစ်ပြ စားထားတာမို့ ဗိုက်ကြီးဖောင်းပြီး အပေါက်ဝကနေ ပြန်ထွက်မရ
ဖြစ်နေတယ်။ ဗိုက်ခံနေလို့ ထွက်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ မြေခွေးဟာ အပေါက်ဝမှာ
ကြိုးစားထွက်ပေမဲ့ ထွက်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မကြာမီ နွားကျောင်းသားတော် သူတို့ ထမင်းထုပ်တွေယူဖို့
သစ်ပင်ကြီးဆီ ရောက်ရှိလာတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ထမင်းတွေကို အဝအပြ စားထားတဲ့
မြေခွေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ နွားကျောင်းသားတွေလည်း မြေခွေးကို
တုတ်တွေနဲ့ ရိုက်ပုတ်ကြလေတယ်။

စဉ်းစားချင့်ချိန်မှုမရှိတဲ့ မြေခွေးမိုက်လည်း နောင်တ တရား
ရရှိသွားလေတယ်။

[Angels' Moral Stories စာအုပ်မှ The fattened up fox.]

*